

РЕШЕНИЕ

№ 14213

гр. София, 14.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **319** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от П. Л. С., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес]0 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005857/09.12.2025 г. по чл. 171, т. 1, б. "з" гг) от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която на жалбоподателката е наложена ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят – П. С., излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че на дата 08.12.2025г е управлявала лек автомобил марка "Ф.", собственост на В. М. Д., като към момента на извършване на проверката не е знаела, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация. Не оспорва извършеното от нея нарушение, като пояснява, че е майка с дете на една година и на въпросната дата ѝ се наложило да посети с детето личния лекар. Помолила бащата на детето ѝ В. М. Д. да ѝ предостави личния му автомобил, с който тръгнали към лекаря. Спряна е за проверка от полицейските служители, но не е била информирана от собственика на автомобила, че е със служебно прекратена регистрация. Моли за отмяна на наложената ѝ принудителна административна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата, моли съда да уважи изцяло депозираната жалба като бъде отменена обжалваната ЗПАМ. Не претендира разноски
Ответникът – полицейски инспектор в Отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява, не се представлява.

Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав, при извършената проверка по чл.

168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 08.12.2025 г. около 09:44ч в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателката управлява л.а. Ф. Артеон с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ваил М. Д. ЕГН [ЕГН] и на около 200м преди последната /до бензиностанция ШЕЛ/ е спряна за проверка. От извършена проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.10 от ЗДвП на 08.07.2025г. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 3299554/08.12.2025г, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗдвП-управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 09.12.2025 г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 25-4332-005857 по чл.171, т.1, б.3“ГГ“ от ЗДвП, с която на жалбоподателката е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. В заповедта е възпроизведена фактическата обстановка, обективизирана в АУАН, като е посочено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 08.07.2025г по чл.143, ал.10 ЗДвП при уведомяване от гаранционен фонд.

По делото е приложена застрахователна полица от ЗАД ОЗК-Застраховане АД,Справка АИС КАТ Регистрация, съгласно която на 08.07.2025г в 04:55ч е отразена промяна – прекратяване на регистрацията по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомяване от Гаранционен фонд и пояснение – уведомен на 08.06.2025г, поделение отдел ПП СДВР. В справката е отразено, че на 10.12.2025г в 11:08ч е отразена промяна на регистрацията – възстановяване след прекратяване при уведомяване от ГФ – платена застраховка гражданска отговорност от 10.12.2025г до 09.12.2026г ЗАД ОЗК-Застраховане АД.

По делото са приети жалбата, ведно с писмени доказателства /в т.ч. и сведение от собственик на автомобила от 19.12.2025г./, административната преписка, представена от административния орган с придружително писмо от 13.01.2026 г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 21) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 20) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР, отдел "Охранителна полиция" при СДВР, секторите "Охранителна полиция" в районните полицейски управления при СДВР и отдел "Специализирани полицейски сили" при СДВР.

Процесната заповед е издадена от И. В. Й., която заема длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно

обслужване“ към отдел отдел "Пътна полиция" при СДВР, съгласно заповед №513з-9572/13.09.2024г /л.19/. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Административният акт е издаден при спазване на приложимите административнопроизводствени правила. Оспорената заповед е издадена след като административният орган е съобразил констатираното нарушение, установено със съставения АУАН, при съблюдаване на основните принципи на административния процес. Преди да издаде заповедта за прилагане на ПАМ органът е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая - както е регламентирано в [чл. 35 от АПК](#), принципа за законност - [чл. 4, ал. 2 от АПК](#) и принципа за служебното начало в административния процес - [чл. 9, ал. 2 от АПК](#). Съдът намира, че органът не е допуснал нарушение на административно-производствените правила, което да обосновава извод за наличие на основания за отмяна на оспорения акт.

Спорът по делото се концентрира върху това дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, което не е негова собственост със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип към момента на проверката на 08.12.2025 г. действително е било налице фактическо основание за ангажиране на отговорност по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията от 08.07.2025 г., а управлението е установено на 08.12.2025 г. Но сключването на задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна "Гражданска отговорност". При сключване на застраховката причината за прекратяването се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред.

В случая жалбоподателката не оспорва, че е управлявала МПС, собственост на В. Д., което е със

служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.10 от ЗДвП.

Независимо от това обаче, настоящият съд намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилата след нарушението промяна, а именно сключена един ден след издаване на ИАА застрахователна полица №BG/23/125004081310 застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, валидна от 09:57часа на 10.12.2025г до 23:59часа на 09.12.2026г за МПС л.а. с рег [рег.номер на МПС] .

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната непосредствено след издаването на ИАА.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по [чл. 171, т. 1, буква "з", подб. "гг" ЗДвП](#), са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на [чл. 6, ал. 1](#) и [ал. 5 от АПК](#) регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. Наложената ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. Процесното нарушение е отстранено и регистрацията на лекия автомобил е служебно възстановена след прекратяване при уведомление от гаранционния фонд и изпълнено задължение на собственика на автомобила да заплати застраховка гражданска отговорност по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП. След като това е така, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил, който между впрочем не е и собственик за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по делото неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции /яснота в тази насока не внася и т. 10 от мотивите към проекта на [Закон за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата](#) Вх. № 51-402-01-25/17.12.2024 г., с който е приета новата разпоредба на [чл. 171, т. 1, б. "з" от ЗДвП](#)/. Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение по [чл. 175, ал. 3 ЗДвП](#) предмет на специалното производство по [ЗАНН](#), какъвто характер принудителните административни мерки не би

следвало да имат. Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. А когато с административният акт се засягат права или се създават задължения за граждани или организации, се прилагат онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин ще се постигне целта на закона. Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. С други думи, търси се съответствие между преследваната законова цел и средствата за нейното постигане, както и постигане на баланс между обществения и личния интерес.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като постановена в несъответствие с целта на закона (арг. [чл. 146, т. 5 от АПК](#)), поради което следва да бъде отменена.

По изложените съображения и на основание [чл. 172, ал. 2 от АПК](#) Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 25-4332-005857/09.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел "Пътна полиция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание [чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП](#).

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на [чл. 137 от АПК](#).

СЪД

ИЯ: